

Justitieutskottets betänkande

1976/77:4

med anledning av motioner angående lagen om tillfälligt omhändertagande

Motionerna

I motionen 1975/76:400 av herr Ahlmark m. fl. (fp) hemställs såvitt nu är i fråga (yrk. 4 b) att riksdagen som sin mening ger till känna vad som i motionen anförts om tillämpningen av lagen om tillfälligt omhändertagande (LTO).

Önskemålen i motionen går ut på att nya tillämpningsföreskrifter skall utarbetas och redovisas för riksdagen. Motionärerna uppger att reglerna i LTO angående förutsättningarna för omhändertagande och social utredning visat sig svåra att tolka och att nya tillämpningsföreskrifter därför bör utarbetas på grundval av bl. a. de erfarenheter som redovisats av justitieombudsmannen.

I motionen 1975/76:538 av herr Hermansson m. fl. (vpk) hemställs att riksdagen uttalar sig för ett upphävande av LTO och hos regeringen hemställer om framläggande av förslag härom.

Motionärerna uppger att LTO skapat osäkerhet och förbittring bland stora grupper av ungdomar och undergrävt deras förtroende för myndigheter. Maktmissbruk och övergrepp har enligt motionärerna förekommit från polisens sida och syftet med de sociala vårdinsatserna enligt lagen har ej infriats.

Gällande ordning

I barnavårdslagen (1960:97), lagen (1954:579) om nykterhetsvård, lagen (1966:293) om beredande av sluten psykiatrisk vård i vissa fall samt i utlänningslagen (1954:193) finns bestämmelser som innebär att polisstyrelse i avbidan på ställningstagande av annan myndighet kan besluta omhänderta någon för att underlätta att lämplig vård sätts in eller annan åtgärd vidtas. I anslutning till dessa bestämmelser finns i 1 § lagen (1973:558) om tillfälligt omhändertagande (LTO) föreskrifter som gör det möjligt för polisman att i sådant fall göra ett tillfälligt omhändertagande i avbidan på polisstyrelsens beslut, om föreskrivna förutsättningar för beslut om omhändertagande bedöms föreligga och om dröjsmål med omhändertagandet innebär fara för den omhändertagnes eller annans liv eller hälsa eller fara i annat hänseende. Vidare gäller enligt 2 § att om någon, som kan antas vara under 15 år, anträffas under förhållanden som uppenbarligen innebär överhängande och allvarlig risk för hans hälsa eller utveckling han får tas om hand av polisman för att genom dennes försorg skyndsamt överlämnas till föräldrar, annan vårdnadshavare eller barnavårdsnämnden. Enligt 3 § skall den som genom

sitt uppträdande stör allmän ordning eller utgör omedelbar fara för denna omhändertags av polisman om det är nödvändigt för att upprätthålla ordningen. Sådant omhändertagande skall också ske när det fordras för att avvärja straffbelagd gärning.

Har omhändertagandet skett med stöd av 3 § skall enligt 6 § en utredning göras beträffande den omhändertagnes levnadsförhållanden, dock endast i den mån behov av sådan utredning kan antas föreligga. Utredningens syfte skall vara att utröna om den omhändertagne är i behov av hjälp- eller stödsinsats från samhällets sida. Sådan utredning skall om möjligt göras av social myndighet. Lagen innehåller också en bestämmelse om att den, som omhändertagits på grund av att han genom sitt uppträdande stört den allmänna ordningen eller utgjort omedelbar fara för denna eller för att avvärja straffbelagd gärning, skall frigges så snart utredning och förhör slutförts och anledning föreligger att den omhändertagne ej längre kommer att utgöra omedelbar fara för allmän ordning och säkerhet, dock senast inom sex timmar efter omhändertagandet. I övrigt ges i lagen vissa föreskrifter om förfarandet vid omhändertagande.

På regeringens uppdrag har rikspolisstyrelsen meddelat närmare föreskrifter för tillämpningen av lagen. Sådant rör sociala frågor har föreskrifterna meddelats efter samråd med socialstyrelsen (Allmänna meddelanden från rikspolisstyrelsen 1973:29).

Beträffande omhändertaganden med stöd av 3 § LTO framhålls i föreskrifterna att det måste beaktas att ett omhändertagande, även om det är tillfälligt, innefattar ingrepp i medborgarens grundlagsenliga rätt till personlig integritet och därmed i en viktig medborgerlig rättighet. I tillämpningsföreskrifterna till lagrummet anförts vidare bl. a. följande.

Som en grundläggande förutsättning för ett omhändertagande av ordningsskäl gäller att någon genom sitt uppträdande stör den allmänna ordningen eller utgör en omedelbar fara för denna. Det är alltså fråga om ett uppträdande som innefattar angrepp eller fara för angrepp på ett ordningsintresse av betydelse för allmänheten eller eljest från allmän synpunkt. Polismannen äger sålunda inte att med stöd av bestämmelsen ingripa för att upprätthålla ordning exempelvis i en lägenhet. Däremot kan paragrafen åberopas även på privat område när det gäller att avvärja straffbelagd gärning. I båda fallen äger polismannen bruka nödvändigt våld för att genomföra tjänsteåtgärden. Våldets omfattning måste dock alltid vägas i förhållande till det intresse som skall skyddas.

Frågan huruvida ett visst uppträdande stör den allmänna ordningen får inte avgöras från den begränsade synpunkten av vad som för den enskilde polismannen framstår som obekvämt eller olämpligt. Den måste avgöras efter vad som för allmänheten eller eljest ur allmän synpunkt framstår som anmärkningsvärt och störande. Enbart den omständigheten att en person vägrar åtlyda polismanns tillsägelse innebär sålunda inte i och för sig att han stör den allmänna ordningen. Det avgörande i ett sådant fall är vilka följder från ordningssynpunkt som en bristande efterrättelse kan antas medföra.

I de fall då ett störande av eller omedelbar fara för allmän ordning är

för handen, gäller som ytterligare förutsättning för omhändertagande att ingripandet verkligen är nödvändigt för ordningens upprätthållande. Denna grundförutsättning framgår av bestämmelsen i 16 § polisinstruktionen om tillvägagångssättet vid utförande av tjänsteåtgärd, nämligen att polisman aldrig får använda strängare medel än förhållandena kräver utan alltid i första hand bör söka vinna rättelse genom upplysningar och anmaningar.

Bestämmelsen i 3 § kan även tillämpas i fall ett omhändertagande framstår som nödvändigt för att avvärja en straffbelagd gärning. Det kan här vara fråga om såväl brott enligt BrB som andra straffbelagda handlingar. I vissa fall kan det gälla att avbryta ett redan pågående förlopp, som t. ex. då någon gör sig skyldig till förgelseväckande beteende och inte efterkommer en tillsägelse att upphöra därmed. Bestämmelsen får emellertid tillämpas även i fall då någon ännu inte gjort sig skyldig till en straffbar handling. En person försöker t. ex. att i spritpåverkat tillstånd starta sin bil. Mannen tycks inte förstå att bilkörning i spritpåverkat tillstånd är ett allvarligt brott. Polis mannen lyckas inte förmå mannen att överlämna bilnycklarna. Mannen uppger att han har för avsikt att köra bilen så snart polismannen lämnat platsen. Som en sista utväg att avvärja brott kan föraren omhändertas med stöd av bestämmelsen.

I fråga om sådan utredning angående den omhändertagnes levnadsförhållanden, som avses i 6 § LTO, framhålls i tillämpningsföreskrifterna att utredningen om möjligt bör verkställas av en tjänsteman vid socialvården och skall syfta till att initiera eller förbereda sådana åtgärder från eller kontakter med andra myndigheter, vårdorgan, organisationer eller enskilda som bedöms kunna vara till nytta för den omhändertagne. I polisdistrikt där socialvården inte tillhandahåller särskild jourverksamhet eller då det av andra omständigheter inte är möjligt att överlåta utredningen på tjänsteman vid socialvården, får utredningen utföras eller i varje fall inledas av polispersonal. Samarbete och samråd med företrädare för socialvården bör, då så är möjligt, ske genom telefonkontakt.

Lagen om omhändertagande av berusade personer m. m.

Enligt lagen (1976:511) om omhändertagande av berusade personer m. m., som träder i kraft den dag regeringen bestämmer (prop. 1975/76:113, JuU 1975/76:37, rskr 351), får den som på allmän plats, utom- eller inomhus, anträffas berusad av alkoholhaltiga drycker eller annat berusningsmedel omhändertagas av polisman, om han till följd av berusningen är ur stånd att taga vård om sig eller annars utgör en fara för sig själv eller annan (1 §). Finnes den omhändertagne vara i behov av hjälp eller stöd från samhällets sida, skall polisen, innan omhändertagandet upphör, tillhandagå honom med råd och upplysningar samt, i den mån det lämpligen kan ske, samråda med annat samhällsorgan som har till uppgift att tillgodose sådant behov. Den omhändertagne skall frigges så snart det finnes kunna ske utan men för honom själv och anledning till omhändertagande ej längre föreligger. Frigivandet skall dock alltid äga rum senast inom åtta timmar efter omhän-

dertagandet om det ej uppenbarligen är förenligt med den omhändertagnes eget intresse att han får kvarstanna kortare tid därutöver (7 §). Föreskrifterna i den nya lagen skall tillämpas även i fall, då förutsättningar för omhändertagande skulle ha förelegat också enligt 3 § LTO (9 §).

Vid riksdagens behandling av förslaget till lag om tillfälligt omhändertagande av berusade personer m. m. uttalades bl. a. följande (JuU 1975/76:37 s. 24 f.).

--- Enligt utskottets mening är det angeläget att de som omhändertagits enligt denna lag förutom den medicinska vården erhåller hjälp och stöd även i andra avseenden på samma sätt som föreskrivs i LTO.

--- Enligt 7 § andra stycket i den föreslagna lagen skall polisen tillhandagå den omhändertagne med råd och upplysningar eller samråda med annat samhällsorgan, om den omhändertagne finnes vara i behov av hjälp eller stöd från samhällets sida. Fullgörandet av denna uppgift torde enligt utskottets mening inte sällan förutsätta en utredning rörande den omhändertagnes levnadsförhållanden liknande den som föreskrivs i 6 § andra stycket LTO. I anslutning till det sagda vill utskottet understryka vikten av ett samarbete mellan polisen och de sociala myndigheterna i de situationer det här gäller. Gjorda undersökningar visar att de omhändertagna fylleristerna i stor utsträckning utgörs av människor som är i behov av sociala hjälpåtgärder. Inte sällan kan situationen vara sådan att det sociala hjälpbehovet har blivit helt akut, t. ex. genom att den omhändertagne tillfälligt saknar bostad eller medel för sitt omedelbara uppehälle. I sådana fall kan den omhändertagne behöva hänvisas till ett organ som kan göra en omedelbar insats för honom. I andra fall kan situationen vara mindre akut. Även då är det emellertid i de flesta fall värdefullt att åtgärder vidtas som kan leda till att den omhändertagne får kontakt med myndigheter eller vårdorgan. Liksom departementschefen vill utskottet i detta sammanhang erinra om önskvärdheten av att företrädare för sociala organ finns tillgängliga i anslutning till polisens lokaler eller genom särskild jourverksamhet.

Som nyss nämnts skall enligt uttrycklig bestämmelse 1976 års lag tillämpas då förutsättningar föreligger för ingripande såväl enligt denna lag som enligt 3 § LTO. I utskottets betänkande i 1976 års lagstiftningsärendet framhölls att det var nödvändigt med särskilda åtgärder för att bemästra problematiken med gränsdragningen mellan olika former för omhändertagande av berusade. Enligt utskottet borde tillämpningsföreskrifter och anvisningar utfärdas till ledning för den enskilde polismannen och tillämpningen borde följas med särskild uppmärksamhet. Uppkommande svårigheter härvidlag borde enligt utskottet skyndsamt leda till en omprövning av lagregleringen. Vad utskottet sålunda anförde gavs regeringen till känna.

Tidigare riksdagsuttalanden m. m.

LTO trädde i kraft den 1 oktober 1973. Samtidigt upphävdes dittills gällande bestämmelser om tillfälligt omhändertagande i polisinstruktionen (1972:511). Enligt dessa (17 och 18 §§) kunde polisman göra ett tillfälligt omhändertagande under samma förutsättningar som nu gäller enligt 1 och

3 §§ LTO, dvs. i avbidan på polisstyrelsens beslut enligt vissa specialförfattningar eller för att upprätthålla allmän ordning eller hindra någon att begå brott.

Till grund för lagstiftningen låg de förslag till åtgärder för att bekämpa brottsligheten och förbättra den allmänna ordningen som framlades i prop. 1973:115. I samband med behandlingen av förslagen upptog justitieukskottet även en motion, vari bl. a. yrkades avslag på förslaget till lag om tillfälligt omhändertagande. I sitt av riksdagen godkända betänkande (JuU 1973:26, rskr 1973:258) tillstyrkte utskottet förslaget i propositionen och avstyrkte motionsyrkandet. Utskottet framhöll bl. a. att ett ordningsstörande beteende som föranleder omhändertagande i många fall torde vara en direkt följd av ett påbörjat eller utbildat missbruk av alkohol eller narkotika eller av annan social missanpassning. Med hänsyn härtill ansåg utskottet det värdefullt att tiden för ett omhändertagande kan utnyttjas på ett meningsfullt sätt genom förberedande av åtgärder eller etablerande av kontakter som kan bli till hjälp eller stöd för den omhändertagne. Ett infriande av denna målsättning krävde enligt utskottet en närmare utredning angående den omhändertagnes personliga förhållanden och aktuella situation.

Utskottet underströk det betydelsefulla i att utredningen handhas av socialvårdens personal och då helst inom ramen för en särskild jourverksamhet i direkt anslutning till de lokaler dit den omhändertagne förs. Utskottet såg därför med tillfredsställelse att medel i propositionen föreslagits bli ställda till socialstyrelsens förfogande för försök med social jourverksamhet samt betonade vikten av att den avsedda jourverksamheten från socialvårdens sida kom till stånd i så stor utsträckning som möjligt. Att så skedde var av väsentlig betydelse inte bara från utredningssynpunkt utan också för att lagstiftningen över huvud taget skulle få avsedd tillämpning och effekt.

Statsbidrag för försök med social jourverksamhet utgår f. n. under en försöksperiod av två år. För fortsatta försök till utgången av 1976 har sålunda för innevarande budgetår anslagits 3 milj. kr. (prop. 1975/76:100 bilaga 7 s. 173, SoU 1975/76:30, rskr 246). En utvärderingsrapport beträffande försöksverksamheten beräknas föreligga under andra halvåret 1976 (socialstyrelsens anslagsframställning för 1977/78, V J 5 Bil. 1 s. 6).

Motioner angående upphävande av LTO har prövats av riksdagen vid 1974 års riksdag (JuU 1974:27) och vid 1975/76 års riksmöte (JuU 1975/76:4). Vid det sistnämnda tillfället uttalade utskottet i sitt av riksdagen godkända betänkande bl. a. följande.

Beträffande behovet av ifrågavarande lagstiftning vill utskottet understryka att för såväl samhället som den enskilde medborgaren det är ett viktigt intresse att ordning råder på allmänna platser. Otvivelaktigt förekommer det ofta särskilt i storstäderna situationer som måste anses störa den allmänna ordningen. Enligt utskottets mening är det nödvändigt att polisen i sådana sammanhang har möjlighet att ingripa och undanröja störningarna redan innan de leder till brott. Som tidigare berörts har polisen också sedan länge haft sådana befogenheter.

Det bör vidare beaktas att vid tillämpning av bestämmelserna om omhändertagande liksom vid all annan polisverksamhet gäller – enligt den allmänna bestämmelsen i 16 § polisinstruktionen – att polisman inte får använda strängare medel än förhållandena kräver samt att han i första hand bör söka åstadkomma rättelse genom upplysningar och anmaningar. Bestämmelserna i lagen om tillfälligt omhändertagande bör således endast tillämpas när den aktuella situationen inte kan lösas på annat sätt, exempelvis genom att polismannen kan förmå vederbörande att självant lämna platsen. Det bör understrykas att ett frihetsberövande under några timmar som regel framstår som en betydligt mindre ingripande åtgärd än de som kan bli följden om ordningsstörande beteenden leder till åtal och dom. Ofta torde nämligen sådana beteenden innefatta eller kunna leda till brottsliga gärningar exempelvis ofredande, skadegörelse och förargelseväckande beteende. Genom omhändertagandena undgår personerna i fråga ofta ett utdraget brottmålsförfarande. Det bör vidare beaktas att ett omhändertagande enligt lagen vanligtvis inte leder till några som helst efterräkningar för den omhändertagne. Utskottet vill härutöver framhålla att särskilt när det gäller ungdomar ett omhändertagande med åtföljande stöd och hjälpinsatser från samhällets sida kan leda till att en påbörjad utveckling mot kriminalitet och asocialitet bryts på ett tidigt stadium.

Mot bakgrund av det anförda anser utskottet, liksom då motionsspörsmålet tidigare varit aktuellt, att de invändningar som riktats mot lagstiftningen saknar fog. En annan sak är att lagstiftningen i vissa fall kan ha tillämpats på ett sätt som inte varit avsett eller som eljest måste anses mindre tillfredsställande eller att den inte lett till erforderliga stöd- och hjälpåtgärder för de omhändertagna. Enligt utskottets mening saknas emellertid underlag för några säkra omdömen härvidlag.

Uttalanden av justitieombudsmannen m. m.

I ärenden som redovisats i JO:s ämbetsberättelse 1975/76 prövade denne skilda klagomål angående tillämpningen av LTO. Prövningen gav JO anledning att uttala kritik i vissa fall angående polisens tillämpning av grunderna för omhändertagande enligt 3 § LTO. Anmärkningar riktades också mot polis för att den omhändertagne kvarhållits längre än som varit erforderligt, i ett fall mer än sex timmar. Vidare kritiserades fall av bristande avrapportering av LTO-ingripanden och förvaring av ungdomar i polisarrest. JO:s uttalanden anknöt i stor utsträckning till de av rikspolisstyrelsen utfärdade tillämpningsföreskrifterna.

Frågan om registrering av LTO-ingripanden har nyligen behandlats i riksdagen i ett frågesvar av justitieministern den 14 oktober 1976.

Utvärdering inom brottsförebyggande rådet

På initiativ av brottsförebyggande rådet (BRÅ) har tillämpningen av LTO utvärderats. Undersökningen har gällt Stockholms polisdistrikt och arbetet har utförts av en referensgrupp under ledning av docenten Eckart Köhlhorn vid rådets utvecklingsenhet. I gruppen har ingått representanter för polisen

och socialvården. Resultatet av undersökningen har lagts fram i BRÅ:s rapport 1976:1 Frihetsberövanden och polisen – en utvärdering av lagen om tillfälligt omhändertagande.

I rapporten finns bl. a. intagen följande tabell över antalet omhändertaganden enligt polisinstruktionen och 3 § LTO under kalenderåret 1972 samt tre tolv månadersperioder fr. o. m. fjärde kvartalet 1972.

Polisdistrikt	1972	1972:4– 1973:3	1973:4– 1974:3	1974:4– 1975:3
Stockholm	2 180	3 933	3 851	1 303
Göteborg	2 653	1 535	863	383
Malmö	384	400	358	312
Övriga distrikt	..	6 369	5 619	6 015
Hela riket	..	12 237	10 691	8 013

Enligt rapporten förekom under lagens första år ingen kontakt med socialvården i 35,4 % av omhändertagandefallen. Rapportering till socialvården förekom i 53,8 % av fallen medan utredning genomförd av polisen och socialvården förekom i 6,6 resp. 4,2 % av fallen. Vidare hade enligt rapporten den övervägande majoriteten av omhändertagna vid omhändertagandetillfället eller tidigare haft kontakt med samhällets vårdinsatser.

BRÅ:s verkställande utskott har i en skrivelse till regeringen i september 1976 med överlämnande av rapporten uttalat att utvärderingen visar, att LTO har en positiv verkan från brottsförebyggande synpunkt. Det finns enligt det verkställande utskottet ingen anledning att antaga annat än att lagen även i den övriga delen av landet är ett verksamt medel i det brottsförebyggande arbetet.

I skrivelsen föreslås i anslutning till rapporten en lagändring beträffande de sociala vårdinsatserna vid LTO-ingripanden.

Utskottet

I betänkandet behandlar utskottet motioner angående lagen om tillfälligt omhändertagande (LTO).

Enligt vissa specialförfattningar äger polisstyrelse i avbidan på ställningstagande av annan myndighet besluta omhänderta någon för att underlätta att lämplig vård sätts in eller annan åtgärd vidtas. Detta gäller bl. a. enligt barnavårdslagen och lagen om nykterhetsvård. I LTO ges möjlighet för polisman att i sådana fall, om vissa närmare angivna förutsättningar är uppfyllda, göra ett tillfälligt omhändertagande i avvaktan på polisstyrelsens beslut. Vidare gäller enligt samma lag att om någon, som kan antas vara under 15 år, anträffas under förhållanden som uppenbarligen innebär överhängande och allvarlig risk för hans hälsa eller utveckling, han får tas om

hand av polisman för att genom dennes försorg skyndsamt överlämnas till föräldrar, annan vårdnadshavare eller barnavårdsnämnden.

LTO innehåller också en regel om att den som genom sitt uppträdande stör allmän ordning eller utgör omedelbar fara för denna skall omhändertas av polisman om det är nödvändigt för att upprätthålla ordningen. Sådant omhändertagande skall också ske när det fordras för att avvärja straffbelagd gärning. Har omhändertagande skett på någon av sist angivna grunder skall en utredning göras beträffande den omhändertagnes levnadsförhållanden, dock endast i den mån behov av sådan utredning kan antas föreligga. Utredningens syfte skall vara att utröna om den omhändertagne är i behov av hjälp- eller stödinsats från samhällets sida. Sådan utredning skall om möjligt göras av social myndighet. I lagen föreskrivs vidare en maximitid om sex timmar för frihetsberövanden som skett i syfte att upprätthålla ordningen eller hindra någon att begå brott.

I motionen 1975/76:538 yrkas att LTO skall upphävas. Till stöd för yrkandet anför motionärerna invändningar, som i allt väsentligt överensstämmer med vad som anförts i motioner 1973, 1974 och 1975. Motionärerna gör gällande att LTO ger utrymme för godtyckliga omhändertaganden och att det vid tillämpningen av lagen förekommit maktmissbruk och övergrepp från polisens sida. Vidare har enligt motionärerna syftet med de sociala vårdinsatserna ej nåtts.

Även i motionen 1975/76:400 förs fram kritik mot tillämpningen av lagen. Motionärerna hänvisar till fall som redovisats i JO:s ämbetsberättelse 1975/76. Enligt motionärerna är det nödvändigt att nya tillämpningsföreskrifter utarbetas på grundval av bl. a. de av JO redovisade fallen.

När det gäller kritiken mot utformningen av LTO får utskottet hänvisa till sina av riksdagen godkända betänkanden JuU 1973:26, JuU 1974:27 och JuU 1975/76:4. Utskottet vill särskilt understryka sitt tidigare uttalande om nödvändigheten av en lagstiftning som ger polisen möjlighet att ingripa och undanröja störningar mot den allmänna ordningen innan de leder till brott. Utskottet vill härjämte erinra om den utvärdering av LTO som verkställts genom brottsförebyggande rådets försorg och som redovisats i en nyligen avlämnad rapport (BRÅ-rapport 1976:4). I en skrivelse till regeringen har rådets verkställande utskott med överlämnande av rapporten uttalat att utvärderingen visar att LTO har en positiv verkan från brottsförebyggande synpunkt.

I fråga om den praktiska tillämpningen av LTO uttalade utskottet förra året att lagstiftningen i vissa fall kan ha tillämpats på ett sätt som inte varit avsett eller som eljest måste anses mindre tillfredsställande. Det kunde enligt utskottet också vara möjligt att lagen inte lett till erforderliga stöd- och hjälpåtgärder för den omhändertagne. De nu nämnda tillämpningssvårigheterna har belysts i JO:s ämbetsberättelse 1975/76 och i BRÅ:s nyssnämnda rapport. Vad sålunda förekommit ger emellertid enligt utskottets mening inte anledning att överväga att upphäva LTO. Erfarenheterna av

lagens tillämpning talar däremot för att det kan finnas behov av vissa kompletteringar av gällande tillämpningsföreskrifter. Särskild uppmärksamhet påkallar de i BRÅ:s nämnda skrivelse föreslagna lagändringarna beträffande de sociala vårdinsatserna vid ingripanden enligt LTO. Även den aviserade rapporten angående utvärderingen av försöken med social jourverksamhet är av intresse i sammanhanget.

Enligt vad utskottet inhämtat utarbetas för närvarande tillämpningsföreskrifter till 1976 års lag om omhändertagande av berusade personer m. m. Med hänsyn till det lagtekniska och praktiska samband som råder mellan den lagen och LTO bör enligt utskottets mening arbetet med tillämpningsföreskrifterna till de båda lagarna samordnas.

Med de här gjorda uttalandena avstyrker utskottet bifall till dels motionen 400 i här behandlad del, dels motionen 538.

Utskottet hemställer

1. att riksdagen beträffande upphävande av lagen om tillfälligt omhändertagande avslår motionen 1975/76:538,
2. att riksdagen beträffande nya tillämpningsföreskrifter till lagen om tillfälligt omhändertagande avslår motionen 1975/76:400 i denna del (yrkande 4 b).

Stockholm den 28 oktober 1976

På justitieutskottets vägnar
ASTRID KRISTENSSON

Närvarande: fru Kristensson (m), fröken Mattson(s), herrar Polstam (c), Jönsson i Malmö (s), Petersson i Röstånga (fp), fru Bergander (s), fru Andersson i Kumla (s), herrar Winberg (m), Pettersson i Helsingborg (s), fru Wiklund (c), fru André (c), fru Johnsson (c), herr Segerstedt (s) och fru Mårtensson (s).

